

BIBLIOTEKA

854-32

č 36

CELA

ski ca

814-32

536

Ç E L A

P E R T E J

S Y Z A V E

BIBLIOTEKA E
BASHKIS GJIROKASTER
NR. INV

54507

GJIROKASTER 1995

Redaktor: ROLAND ZISI

Korektor letrar: THANAS SUXHO

Piktor: GENTI ÇELA

Shtypur shtypshkronjë Gjirokastrë

P E R S E ...?

Pse ndodh kështu në jetë? Ti jeton i shpenguar duke shfrytëzuar çdo çast të saj. Nuk i njeh lodhjet, vuajtjet, hidhërimet, trishtimet që sjell ajo. Madje as ke menduar se ato mund të vinë e të hyjnë në jetën tënde, pa pyetur nëse i mirëpret apo jo. I shikon këto tek trokasit e mjërëpiten nga jeta e njerëzve të tjerë dhe të duken të largëta, të huaja, duke harruar se je njeri. Shikon në rrugë skena ndarjeje dhe qesh. Sheh lot në sytë e tyre dhe betohesh në vetvehte se ty nuk ka për të të ndodhur kështu, se ti nuk do t'i bësh të lotojnë kurrë sytë e saj, se nuk do t'i kthesh kurrë krahët e do t'i lësh lamtumirën mes rrugës. Ti betohesh, por gabohesh. Kujton se je pregatitur për të, por s'është aspak kështu. Ajo të vjen andej nga ti i pregatituri s'e pret. Të vjen në trajtën e kometës dhe ti kënaqesh duke e kundruar, shijuar atë, netëve të bukura. Të lumturon prania e saj. Pretendon se është e jotja duke harruar se ajo është sa kalimtare, aq dhe spontane. Harron se atë e presin yjësi të tjera, qiej të rinj. Dëshirojnë edhe ata ta shijojnë kometën, të zbukurojnë hapësirat e tyre me prezencën e saj. Për të mos t'i lënë ta presin, lozonjare ajo nxiton drejt tyre. Ti i mbetur vetëm, ti zhytsh në dëshpërim. Kujton vuajtjet e të tjerëve, kujton se je njeri dhe pyet. Përse...?

LAMTUMIRE NDJENJE

Ata u ndanë. Ndjenjat e tyre, ndofta të dashuruara marrëzisht, tashmë u shkëputën. Ai gjeti shpejt një dashuri tjetër, ndërsa ajo...? Ajo jo! Ndjenja e saj nuk ndahej dot nga e kaluara. Ajo u fsheh diku në shpellat e shpirtit të saj dhe mezi priste të ritakonte dashurinë e parë. Priste në ankth gati për të shpërthyer. Buzët e saj zgjateshin të përgatitura për çastin, por çasti po vononte. Ndofta ai s'kish për të ardhur kurrë. Ndjenja e djalit dukej se ishte shumë e impenjuar me ndjenjën e re. Atëhere...?! Çfarë bën, çfarë bën ajo për t'i rikthyer vëhtes vëmendjen që mendon se meriton. Fantazia e saj del jashtë kufijve të fantazisë. I paraqet për zgjedhje disa variante. Ajo zgjedh. Organizon një mbrëmje. Merr përsipër shumë përgjegjësi. Përpara ndesh shumë vështirësi, por ajo dhe ndjenja e saj nuk i përfillojnë ato. Me ndihmën e saj ia del mbanë. Është e sigurtë në vetvetë. Çasti erdhi. Ajo ngrihet, ecën krenare drejt tij. I fal triumfin e fitores që vetë ia ka përgatitur dhe buzët e ndjenjës prekin faqet e tij. Ato prekin dhe fshehen përsëri në vendin e mëparshëm. Duken të lumturuara se më në fund fituan. Harrojnë ato se në sallë ndodhet edhe një ndjenjë tjetër e cila e dashuron fort ndjenjën tënde. Ndjenja tjetër sheh buzët e ndjenjës sate ek prekin faqet e tij dhe mendon. Lamtumirë ndjenjë.

PERPARA PASQYRES

I përgjumur iu afrova pasqyrës. Mora në dorë krehërin. Me përtesë fillova të kreh flokët kur...?! E çuditshme! Dikush! Identiku im. Ai të cilin e takoja çdo mëngjes dhe që ishte përsëritës besnik i veprimeve të mia, qëndronte i qelqtë e i ngurtë përballë meje. Me dyshim dhe dëshirë për të shuar kureshtjen gjithnjë e në rritje, e pyeta se kush ishte? Unë jam ti më tha ai duke qeshur. Jo, klitha unë si në torturë. Ti nuk mund të jesh unë. Por ai vazhdonte të këmbëngulte në të qenit unë. Atëhere, mendova të shpjegohesha për ta qartësuar bashkëbisedimin, i cili po hynte në rrjedhë të pa dëshirueshme. «Ti nuk mund të jesh unë, sepse po të ishe unë do të veproje në mënyrën time». I kujtova se nuk po vepronte ashtu. Ai përsëri qeshi. Me pak fjalë u përpoq të më sqaronte se pikërisht kjo ishte pika në të cilën unë nuk arrija ta kuptoja. «Kështu lind konflikti», më thoshte. «Është e vërtetë, që deri dje unë isha përsëritësi yt, por sot! Sot mendova se erdhi koha që ti të njohësh veten, domëthënë mua». Pra kjo është arsyeja e moslëvizjes sime përfundoi ai. Po më habiste! Me të vërtetë fjalët e tij krijuan tek unë një gjëndje çoroditjeje. «Kishte ardhur koha

të njihja veten», S'e kuptoja thelbin e këtij mendimi. Unë e njihja veten. Isha... dhe kjo më mjaftonte, por ai nuk mendonte kështu. «Sigurisht që je..., por kjo s'deshmon aspak se e njeh atë», tha me ton bindës e serioz. M'u desh edhe pak konë që t'i jepja të drejtë. Megjithatë e drejta që i jepja ishte anemike, jo e plotë. Isha dakorë se nuk e njihja veten. Këtë konkluzion e pranoja, por s'mund të mbyllja gojën para atij tjetrit. Mendimit se ai ishte... i vërteti. Ndërruam rolet. Tashmë isha unë që mundohesha ta sqaroja atë. I thashë se egzistenca ime është detyruar të jetojë në tre qenie. I pari isha vetë, i dyti ai, ndërsa i treti, ai i vërteti. Ai nuk më ishte shfaqur kurrë dhe s'dija në do të më shfaqej ndonjëherë. Stërmundohesha për ta ndërgjegjësuar, që asnjërit nga ne fati nuk i kish falur privilegjin për të qënë i vërteti, por stërmundimi po më shkonte kot. Ai nuk donte as t'i dëgjonte argumentat e mia e jo më të binte dakord me ndonjërin prej tyre. Durimi po më dilte jashtë kufijve të tij maksimal. E kuptova që me të ishte e pamundur të kuptohesha, për më tepër në këto çaste kur po humbja edhe kontrollin. Bëra edhe një përpjekje të fundit, e cila sigurisht s'dha rezultat. Së fundi i bindur për kotësinë e bashkëbisedimit me të ashtuquajturën vetvete, me nerva të acaruar e dorë të mbledhur grusht, godita fort

pasqyrën. Ajo u thye. Dora m'u gjakos, por për çudi nuk ndjeva dhimbje, Fytyra e tij e shumfishuar si pasojë e thyerjes, qeshi. Ishte një e qeshur e dhimbshme, më tepër e shtirur se e ndierë. E urreva, i ktheva krahët asaj qenieje që jetonte brenda meje. Duke menduar se ata mbetën atje, u largova. Kokën nuk e ktheva mbrapa.

ERRËSIRA

Nuk mbaj mend kur filloi. Duhej të kish fiqar me mbarimin e shkollës së mesme. Kujtoj vetëm se isha bërë një tip i mbyllur. Jetoja i vetëm në një bodrum të errët, që vetë i kisha vendosur perde të zeza një dritareje, e cila nuk mund të quhej aspak e tillë. Dilja rralë, vetëm netëve pa hënë e yje, sepse edhe drita e tyre e pakët më shqetësonte. Për ushqimin tim kujdesej mamaja, e cila ishte tmerrësisht e shqetësuar nga sjellja ime. Më pyeste shpesh kur më sillte ushqimin, që as vetë s'dija si e haja në kushtet e errësirës absolute për arsyet që më shtynin të sillsha në të tillë mënyrë, që sipas gjykimit të saj nuk ishte aspak normale.

Ah, mama, mama psherëtija unë. Errësira më ndihmon t'i shoh gjërat në dritë. Në dritën e tyre të vërtetë, ashtu siç janë dhe jo siç duket se janë. Gjërat vetë janë të errëta dhe shikimi nën dritë na jep një pamje jo reale të tyre. Duhet errësirë, po, po errësirë për t'i parë në dritë gjërat errësirë. Por ajo nuk më kuptonte...

Është gjithçka si në matematikë mundohesha të shpegohesha më thjeshtë. Në rastin e bashkimit të një pozitive me një negative do të kemi një rezultat negativ. Duhet bashkimj i një negative me

një negative për të arritur tek rezultati pozitiv
Por përsëri ajo nuk më kuptonte. Për të unë isha
kthyer në një të çmendur. I çmendur sepse dëshiroja
t'i shihja gjërat në fytyrën e tyre të vërtetë
e jo nëpërmjet ngjyimeve të rrema që u jep
drita.